

vide, om de bliver gennemført, og det gør det naturligvis vanskeligt for en tyrkisk regering.

Hvordan kan vi hjælpe? Det kan vi igennem det pres, vi kan lægge i de internationale fora. Men Danmark har en særstilling i et af de internationale fora, og det er OSCE, idet Danmark nemlig nu har formandskabet. OSCE er flere gange blevet forhindret i at sende delegationer til Tyrkiet. Dér vil jeg håbe, at udenrigsministeren vil tage tråden op fra sin egen tale og fra alt, hvad der er blevet sagt her i dag, og prøve at presse igennem, at OSCE får lov til at undersøge de beskyldninger om tortur og brud på menneskerettigheder, som vi alle sammen kan sige vi er enige i er sket. Men hvorfor kan vi ikke få lov at sende OSCE ned og se på det og reelt gøre noget ved det?

Fremskridtspartiet vil ikke gå med til at sige, at der kun skal forhandles med den lille del af den kurdiske befolkningsgruppe, som er i Tyrkiet, der tilslutter sig PKK; PKK, som står for Partiet for Kommunisten i Kurdistan, er kun en lille del. Hvis man ønsker at tale reelt om kurdernes mulighed for at benytte deres eget sprog for eventuelt at få noget autonomi, så er man nødt til at tale med dem, der på tværs kan repræsentere dem, der kalder sig kurdere. Hvem er det?

En meget stor del af den tyrkiske befolkning er hverken det, man i dagens debat i hvert fald her i Folketinget vil kalde for kurdere eller tyrkere, idet de nemlig er en blanding af begge dele, for før i tiden var der ikke rigtig så mange, der tog det så højtideligt. Det er lidt blevet et modefænomen her inden for de sidste 50 år, og når jeg tager det som værende et modefænomen, er det også, fordi jeg har gjort mig den umage at finde ud af, hvad Kurdistan var, og hvornår det blev det.

Det var et land på størrelse med Frankrig i dag eller som Tyskland og England tilsammen, hvoraf 43 pct. af Kurdistan var i Tyrkiet, 31 pct. i Iran, 18 pct. i Irak og 6 pct. i Syrien, sådan i cirka priser er jeg lige ved at sige. Det er altså et stort landområde, et bjergområde, der går ind over fire nuværende lande. Der er vel ingen danskere, ej heller danske politikere, der drømmer om, at vi skal begynde at kæmpe for, at et sådant Kurdistan skal genopstå, uden i hvert fald at være 100 pct. overbevist om, at det ville give så store internationale problemer, at selv en PKK'er ikke kan gå ind for det.

Hvornår opstod det her Kurdistan så? Det er 12.000 år siden, man første gang hørte om det.

Selvfølgelig kan man sige, at det er et gammelt land, men hvornår det ophørte er nok så interessant: I år 380 ifølge vor tidsregning. Siden den tid har Kurdistan ikke eksisteret.

Men den kurdiske befolkning, som inden for det kurdiske område består af mange folkestammer, som har forskellige religioner, er der stadig, og den skal selvfølgelig respekteres; det er slet ikke det, jeg taler imod. Jeg prøver blot at sige, at vi skal passe lidt på, når vi taler om områder og kulturer, som vi måske ikke altid er så stive i, som vi nogle gange gerne vil give indtryk af.

Lad mig til sidst sige om det dagsordensforslag, der er fremsat af Socialdemokratiet, Venstre, De Konservative, Det Radikale Venstre og CD, at der kun er én eneste ting, jeg kan beklage, og det er, at man i hvert fald i Socialdemokratiet føler sig for god til, at Fremskridtspartiet kan få lov til at være med på det. Vi har spurgt om det, men det kunne desværre ikke lade sig gøre.

Så når hr. Henning Gjellerod beklager sig til SF og Enhedslisten over, at Socialdemokratiet ikke kunne få lov til at være medforslagsstillere af forespørgslen, kan jeg kun sige, at vi beklager, at man i Socialdemokratiet føler sig for god til at spørge, om Fremskridtspartiet vil være med på dagsordenen, og at vi så, når vi kommer og siger, at det vil vi meget gerne, får at vide, at det kan der ikke blive tale om, men at vi kan støtte dagsordenen, og det gør vi så.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Fru Annette Just indledte sin tale med at konstatere, at hun ikke vil være med til, at Danmark eller andre lande blander sig i andre selvstændige nationers indre anliggender.

Det får mig til at gøre opmærksom på, at det heldigvis er længe siden, at mishandling af menneskerettigheder og derfor også af mennesker betragtes som et indre og privat anliggende for andre lande. Det er ikke tilfældet mere. Det er et af de områder, hvor verden har forbedret sig.

Min anden bemærkning til fru Annette Just drejer sig om det lighedstegn, der næsten blev sat, da fru Annette Just spurgte: Hvor gode er vi selv? Kan vi pege fingre ad andre?

Det er jo i og for sig smukt, for hvem er ren, og vi er bestemt ikke gode nok, men hvem er god nok? Men lighedstegnet savner alligevel enhver mening, for der er såmænd ikke nogen, der mere end fru Annette Justs parti tit og ofte